

Peter Pettinaio oz. blaženi Peter iz Siene

Ni znan zanesljiv datum njegovega rojstva. Rodil bi se naj okrog leta 1189 v kraju blizu Siene. Družina pa se je kmalu preselila v Sieno, kjer je Peter potem živel vse svoje življenje. To potrjuje mestni odlok iz leta 1329, s katerim so uvedli praznik v njegovo čast. Pridevek Pettinaio (lat. Pectinarius) pove, da je bil obrtnik in da je izdeloval glavnike za česanje lana (kot prodajalca glavnikov ga omenja tudi Dante Alighieri v svoji Božanski komediji).

Po značaju je bil razburljiv in norčav. Zato je bila njegova mladost dokaj neurejena in neresna. Niso znani razlogi in nagibi, zakaj se je spreobrnil. Vsekakor se je na neki točki v življenju njegovo življenje precej spremenilo zaradi vere v Jezusa. Tako se je poročil, postal obrtnik po poklicu in dejaven v dobrodelnosti. V zakonu z ženo nista imela otrok, ko pa mu je žena umrla, je ostal vdovec do konca svojega življenja.

Življenjepis poroča, da je bil kot obrtnik zelo pošten, da je svoje izdelke prodajal po pravih cenah in s tem delal hudo konkurenco drugim obrtnikom. Iz tega razloga je hodil na trg šele po sončnem zahodu, ko so bili prodajalci raznega blaga že maloštevilni.

Član Frančiškovega svetnega reda je postal potem, ko je pomagal v bolnišnici Santa Maria della Scalla, ki so jo vodili Frančiškovi bratje. Kot član tretjega reda sv. Frančiška se je zavzeto udeleževal bogoslužja in veliko molil. Skrbel je tudi za reveže in bolnike. Njegovo molitveno življenje so spremljali tudi mistični pojavi. Zelo je častil božjo Mater in po takratni navadi sodeloval v številnih romanjih v Rim, Piso, Assisi, La Verno. Proti koncu življenja je po hudi bolezni dobil dovoljenje, da se je smel naseliti v frančiškanskem samostanu, kjer je veliko noči prebil v molitvi.

Zavzeto krščansko pričevanje mu je pridobilo srca meščanov, zato so mu zaupali pomembne naloge na področju prava, javne dobrodelnosti in komunalnih prispevkov za različne bogoslužne namene. Peter Pettinaio tako predstavlja zgled laiške svetosti v Italiji 13. stoletja, ki jo je navdihovala frančiškova duhovnost.

Dali so mu tudi pridevek Molčeči. Imel je namreč dar, da je govoril le o stvareh, pri katerih je poznal vzrok. Znal je tudi brati misli srca. Sienski frančiškani so mu zato radi pošiljali novince, ki so preživljali dvome in skušnjave, da bi jim pomagal, kako priti do spoznanja o lastni poklicanosti.

Umrl je 4. decembra 1289 in bil pokopan v frančiškanski cerkvi v Sieni. Na njegovem grobu so se začeli dogajati čudeži, tako da so nad njim leta 1326 zgradili svetišče, posvečeno njemu. Čez tri leta pa so mu posvetilu tudi mestni praznik. Cerkev je bila uničena v požaru leta 1655, njegovi posmrtni ostanki pa so od takrat dalje v samostanu sester klaris v Sieni.

Za blaženega je bil razglašen 18. avgusta 1802.

